

PHẦN 7

Buổi tối LamTuyền định xuống phòng khách, cô đi ngang qua phòngcha mẹ, cô nghe hai người cãi nhau dữ dội. Tiếng ông Vạn Phúc nói rất to:

- Bà mà nói ra tôi nhất định sẽ không tha cho bà đâu. Tiếng bà Vạn Phúc cũng vang lên:

- Tôi hỏi ông tại sao ông cứ bênh vực nó tò như vậy?

- Tại vì nó là con của mình!

- Nếu ông xem nó là con thì tại sao ông không cho tôi gả nó chứ?

Ông Vạn Phúc nạt ngang:

- Bà gả nó hay là đem bán nó đấy hả?

- Hừ, sao mà ông ăn nói khó nghe đến vậy chứ?

Tiếng bà hằn học:

- Tôi ăn nói khó nghe, hay là ông đang âm thầm nuôi dưỡng một ý đồ xấu.

- Xấu là cái gì hả?

- Nó đâu phải là con ruột của mình chứ. Tại sao ông lại đau lòng.

Tiếng ông Vạn Phúc đánh lại:

- Dù nó không phải là con ruột, nhưng chúng ta đã nuôi nấng từ thưở bé thơ đến bây giờ. Tôi vẫn xem nó như con ruột của mình mà thôi.

- Tôi gả nó chỗ giàu sang là muốn cho nó sau này được nhờ tấm thân thôi mà.

- Nhờ được gì đây. Chẳng cha đờ đáng cha đáng chú của nó kia mà. Tôi nói không được là không được:

- Tại sao lại không được chứ? Dù có già đi một chút, nhưng ông ta giàu có nó sẽ sống cá đời sung sướng.

Ông Vạn Phúc tức giận trước suy nghĩ điên rồ của vợ, ông gát lên:

- Nếu giàu có sung sướng như vậy. Sao bà không đem Mỹ Xuyên mà gã đi. Nó là đứa ham tiền sông đua đòi tệ nghệ ông ta mới hợp với nó.

Bà Vạn Phú mắt nhìn ông, bà mím môi cố nén giận:

- Ông điên rồ á? Mỹ Xuyên nó là con gái của tôi.

- Vậy còn Lam Tuyên thì sao?

Bà Vạn Phúc xua tay:

- Nói gì thì nói dù có thương nó cách gì thì nó cũng là đứa con nuôi mà thôi.

Lam Tuyên đã hiểu cô gái xấu số đó là ai rồi, cô bung mặt khóc:

- Không, không thể như vậy được con không tin đâu.

Nhưng tiếng của ông Vạn Phúc to và đanh lại:

- Nay tôi cấm bà từ nay còn nhắc đến chuyện này nữa thì tôi không thôi cho bà đâu.

Bà vẫn giữ ý mình.

- Nó lớn rồi thì tôi gả vậy thôi.

Nhưng phải chọn nơi đàng hoàng, và người đó con nó ưng thuận mới được.

- Ưng hay không là do cha mẹ quyết định.

- Tôi không làm như vậy được.

Bà Vạn Phúc cũng nói một cách cứng rắn:

- Nhưng tôi đã hứa với người ta rồi!

Ông Vạn Phúc gất lên:

Bà hứa gì thì mặc xác bà. Bà đừng thực hiện được.

Bà Vạn Phúc vẫn nói.

- Nhưng con nó cháu thì sao?

- Làm sao nó được. Trừ khi là ép buộc nó.

Bà bật cười đắc thắng:

- Tôi không hề dọa nạt hay ép buộc gì cả.

- Nó là đứa hiểu lí lẽ mà. Nó muốn trả hiếu cho chúng ta mà thôi.

Nhìn vợ đăm đăm, ông Vạn Phúc lo lắng hỏi:

- Bà đã nói sī với nó rồi chứ!

Lắc đầu, bà bảo:

- Tôi đâu có khờ như ông tưởng. Tôi làm sao có thể nói với nó là nó không phải là con ruột của mình chứ.

Nhưng thái độ thờ ơ lạnh nhạt của bà làm cho nó thắc mắc và tìm tòi mà hỏi đó.

Bà Vạn Phúc lại nói?

- Nó lớn rồi ông cũng cần cho nó biết chứ!

Lắc đầu, ông trầm ngâm suy tư.

- Nói làm gì, chỉ làm tổn thương cho con mà thôi. Nhưng sao bà cứ phải nhắc đến chuyện này vậy?

- Tôi...

Lam Tuyên ôm mặt chạy về phòng mình. Và cô đã khóc suốt đêm ấy.

Buổi sáng hôm sau, bà Vạn Phúc vô cùng ngạc nhiên, vì hôm nay Lam Tuyên không làm điểm tâm Mỹ Xuyên cần nữa:

- Chị ấy thật là quá quắc, riết rồi lười dễ sợ.

Ông Vạn Phúc nhìn con gái, ông bảo cô:

- Vậy còn con thì sao chứ con có làm được việc gì trong nhà này chưa?

Mỹ Xuyên quay mặt đi nơi khác, cô cần nữa:

Nói đến chị là cha bệnh vực chăm chằm, Bà Vạn Phúc xen vào:

- Con lên xem chỉ con có sao không?

Bữa môi, Mỹ Xuyên lắc đầu:

- Con mặc chị ấy, con đi làm đây!

Ông Vạn Phúc lên tiếng:

- Con ngồi lại đó!

- Cha... .

- Con mà là làm việc gì chứ!

Mỹ Xuyên nhăn nhó:

- Thì con cũng phải đi làm để tự nuôi thân chứ cha!

- Con làm gì, nói cho ta nghe xem!

Mỹ Xuyên ngập ngừng:

- Thì... ai mượn gì làm nấy.

Bật cười khan, lời ông nhìn con gái từ đầu đến chân:

- Hừ, ai mượn gì làm nấy ư? Vậy giỏi rồi. Từ nay cha mẹ khỏi phải chu cấp tiền cho con chứ gì?

- Chuyện này...

- Chuyện này làm sao? Nè con có thể dối mẹ được chứ không thể qua mặt được cha đâu.

Mỹ Xuyên cắn nhả:

- Con có làm gì đâu.

Ông Vạn Phúc nhìn con gái ông nghiêm khắc bảo:

- Hãy đứng lại đi nếu không con sẽ hối hận cả đời đó:

Mỹ Xuyên hơi chau mày, cô trầm nghĩ, ai đã nói gì với cha mình vậy ta chẳng.

- Hừ, rồi đây chị sẽ biết tay tôi. ..

Thấy con im lặng, ông Vạn Phúc nói tiếp:

- Hãy học của chị con đó mà sống.

Bà Vạn Phúc quát mắt nhìn chồng bà tỏ thái độ tức giận.

Gương của nó thế nào mà phải chọc chửi:

Riết rồi nó cô tôi và ông còn ra gì nữa không. Ông lắc đầu đầy lo lắng:

- Có thể là đã bị bệnh rồi cũng nên, tại sao hai mẹ con không có thành kiến với nó như thế.

Mỹ Xuyên dùng dùng bó đi.

- Còn lại vợ chồng, bà lại nói với ông:

- Tại sao ông không thể ngọt ngào với Mỹ Xuyên được vậy.

Ông nhìn vợ, ông tỏ thái độ tức giận:

- Nói ngọt với nó ư! Bà có thấy nó quá đáng hay không. Bà chiều chuộng nó nét riết sẽ hư thân.

- Ông thì lúc nào cũng thành kiến với nó cả.

Ông đứng lên nói mạt cách dứt khoát.

Từ nay về sau tôi sẽ không cho tiền nó nữa.

Bà liệu mà nói với nó.

Bà Vạn Phúc thấy ám ức cho con mình. Bà oa thán:

- Hừ! Ông làm vậy mà coi được sao? Lam Tuyên là đứa con nuôi mà ông lại thương yêu hơn con ruột của mình làm nghĩa làm sao?

Mỹ Xuyên quay trở lại và cô tình cờ nghe được cô bật cười khanh khách:

- Thì ra con và chị ta không phải là chị em ruột. Hèn gì chẳng giống nhau chút nào cả.

Bà Vạn Phúc giật mình:

- Mỹ Xuyên, con đi rồi mà?

- Thì đi rồi, nhưng quên xin hèn mẹ ăn sáng nên quay lại.

Ông Vạn Phúc nhìn con, ông bảo:

- Sao, tiền ăn sáng mà con cũng không lo được à!

My Xuyên chu môi:

- Ăn sáng là cha mẹ phải lo chứ!
- Đưa tiền cho con, bà Vạn Phúc lại nói.
- Chuyện này con không được nói cho Lam Tuyền biết đâu nghe!

Mỹ Xuyên bướng bỉnh nói:

- Chị ấy lớn rồi, mẹ còn sợ gì chứ.

Ông Vạn Phúc gắt lên:

- Con mà ăn nói điên rồ thì đừng có trách cha.

Mỹ Xuyên lè lưỡi, rồi bước đi nhanh ra ngoài.

Thấy trưa mà Lam Tuyền vẫn không dậy.

Ông Vạn Phúc thắc mắc:

- Con này xưa nay đâu có như thế. Hay bà lên xem nó như thế nào?
- Biết lúc này làm căng với ông cũng không có ích lợi gì nên bà nhẫn nhịn bước đi.

Thấy phòng của Lam Tuyền còn đóng kín, bà gõ cửa:

- Lam Tuyền à? Con dậy chưa hả?

Lam Tuyền cố lên tiếng:

- Con dậy rồi, nhưng con đau đầu quá, con xin lỗi vì không làm điểm tâm cho cả nhà được.
- Không sao? Hay để mẹ gọi bác sĩ cho con.

Lam Tuyền từ chối:

- Thôi đi mẹ, nằm một lát con sẽ khỏe thôi mà.
- Con không sao thật chứ!
- Dạ, con không sao, mẹ an tâm đi!

Ông Vạn Phúc đã đi làm.

- Bà cũng chuẩn bị đi đâu đó.

Lam Tuyền nằm riết cũng chán. Cô ngồi dậy nhìn cảnh vật xung quanh mà nao nao trong lòng.

Bấy lâu nay mình là cây tầm gởi, sống bám víu vào lòng thương hại của người dung. Còn mẹ cha mình là ai vậy họ đang đâu. Còn song hay là đã chết. Và lí do gì mà họ lại bỏ rơi mình như vậy Lam Tuyền hụt hẫng, chơi vơi. Cô như muốn ngã khụy. Mình là đứa trẻ mồ côi.

- Cô lại nhớ đến, thái độ ghẻ lạnh của mẹ nuôi mà run sợ, thì ra là như vậy. Lam Tuyền đã hiểu vì sao mà bà ghê với mình rồi. Lại ôm mặt mà khóc, khóc cho thân phận coi cút của mình.

- Điện thoại Lam Tuyền lao vọt nước mắt, cô giữ tiếng bình thường:

- Alô, Lam Tuyền đây!

Tiếng Diệu Nguyên vang lên:

- Nè, giờ này mà mi không đến hả?

Lam Tuyền thở dài:

- Mình hơi mệt nên nghỉ một ngày.

- Mi bệnh hả?

- Ừ!

Diệu Nguyên lo lắng:

- Có nặng lắm không?

- Mình chỉ đau đầu thôi.

- Thế mi có khăm bệnh chưa?

- Nghe sự lo lắng của bạn, Lam Tuyền cố gượng cười:

- Mi làm gì mà khẩn trương vậy. Ta chỉ bị choáng chút thôi.

- Mi ở nhà với ai vậy?

- Một mình!

Diệu Nguyên kêu lên:

- Sao vậy? Mình mà ở nhà một mình nguy. Có sao đâu!

- Thôi, ta sẽ đến với mi!
- Đừng mà Diệu Nguyên. Mi đừng làm âm lên như vậy?
- Hừ, có gì đâu mà âm ỉ chí~ Mi nhà ta sẽ đến ngay thôi.
- Nhưng mà...
- Chưa kịp nói hết câu thì Diệu Nguyên đã cúp máy rồi.

Một lát sau, có người nhấn chuông gọi cửa.

Biết là nhỏ Diệu Nguyên đến. Nên Lam Tuyên bước xuống, vừa mở cổng cô vừa than phiền:

- Mi thật là... hả, sao lại là anh?

Lập Thanh nhìn cô chăm chú anh quan tâm:

- Em có sao không Lam Tuyên. Em xanh sao quá!

Gượng cười Lam Tuyên đáp:

- Em không sao? Nhưng mà sao anh lại đến giờ này.

Lập Thanh bước theo chân cô vào nhà:

- Anh biết em bị bệnh nên mới đến thăm:
- Để mấy túi trái cây lên bàn, anh hỏi như trách:
- Em bị bệnh mà sao không nói cho anh một tiếng.

Lam Tuyên lắc đầu:

- Anh thấy đó, em có đau bệnh gì đâu.

Nhìn cô, Lập Thanh tỏ ý không hài lòng:

- Em định giấu anh đến chừng nào đây. Mặt mày hốc hác. Lại nữa, em không đi làm, không bệnh là gì?

Biết không nói dối anh được nên cô gật đầu:

- Thì có bệnh nhưng em chỉ đau đầu nhẹ thôi mà.
- Nói như vậy là em xem anh như người ngoài rồi.

Lam Tuyền nhìn anh cười trừ:

- Em không có ý đó!

Bóc vỏ quýt đưa cho cô, Lập Thanh bảo:

- Em ăn đi!

Lam Tuyền nhăn mặt, cô nói thành thật:

- Ôi, sáng em chưa ăn gì, anh bảo em ăn quýt làm sao ăn được.

Ngạc nhiên nhìn cô, Lập Thanh lo lắng:

- Giờ này mà em chưa ăn sáng ư?
- Em mới dậy thôi!

Lập Thanh đứng lên, anh căn dặn cô:

- Em vào rửa mặt đi. Anh đi mua thức ăn sáng cho em.

Lam Tuyền cảm động, cô mở to mắt nhìn anh:

- Em... em không ăn đâu.
- Phải ăn rồi mới khỏe được. Em đừng có cãi anh!

Lập Thanh đi rồi, Lam Tuyền cũng phải rửa mặt, vừa bước trở ra thì Diệu Nguyên đi:

- Nhỏ có sao không vậy.

Lam Tuyền kêu lên:

- Ôi, mua gì mà nhiều thế?

Diệu Nguyên càn nhả:

- Ít thôi mà.

Nhìn trái cây lỉnh khỉnh trên bàn. Cô kêu lên:

- Ôi, ai mà hay hơn ta vậy?

Lờm bạn Lam Tuyền bủ môi:

- Ta chưa kể tội mi mà còn hỏi nữa hả?

Bật cười, Diệu Nguyên gật gù nói:

- Thì ra là anh ta đó hả?

- Mi nói cái gì vậy?

- Thì Lập Thanh đó.

Lờm bạn Lam Tuyền cắn nhả:

- Mi thật là ranh ma!

Nhìn quanh không thấy anh đâu Diệu Nguyên liền hỏi:

Rồi mi giấu anh ấy ở đâu hả?

Nghe tiếng bên ngoài cả hai cùng ngó ra. Diệu Nguyên kêu lên:

- Bao nhiêu đây chưa đủ sao? Bộ anh định bê cả xè trái cây về đây chắc!

- Lập Thanh vừa đi vừa nói:

- Lam Tuyền cô ấy vẫn chưa ăn sáng kia mà.

Diệu Nguyên ngạc nhiên:

- Giờ này mà chưa ăn sáng sao chịu nổi.

Thấy có mặt Lập Thanh, Diệu Nguyên tìm cách nói:

- Mi nghỉ hôm nay, ta phải làm thế. Công việc nhiều lắm nên ta phải đi thôi.

- Năm tay bạn kéo lại, Lam Tuyền nói:

- Mi đi thật sao:

- Giả sao được, mi biết rồi mà, chuyện ở công ty nhiều lắm. Và lại...

Lam Tuyền nhìn bạn ngạc nhiên.

- Và lại làm sao nữa?

- Có anh Lập Thanh rồi, ta ở lại hơi bị dư.

Nguyt bạn, Lam Tuyền cần nhân:

- Mi lúc nào cũng nghĩ sai cả.
- Diệu Nguyên nói với Lập Thanh:
- Em giao nó cho anh đó!
- Không chờ cho Lam Tuyền kịp phản ứng.

Diệu Nguyên cho xe nổ máy vọt đi.

Lập Thanh giục cô:

- Em ăn đi kéo nguội không ngon đâu!

Lam Tuyền nhìn anh, cô thật cảm động.

Nhưng mà với cô bây giờ thật lòng mà nói thì cô đang thật chán nản cho hoàn cảnh của mình.

- Liệu anh có thể chấp nhận được không? Nếu biết được sự thật anh sẽ nghĩ gì?

- Ăn đi em!

Lam Tuyền cố nuốt, nhưng cổ họng cô như muốn nghẹt đi rồi. Thật ra lúc này cô không muốn anh có mặt chút nào cả.

Thái độ của cô không qua khỏi ánh mắt của anh.

Nhưng hai người chẳng nói với nhau lời nào cả Họ im lặng nhìn nhau.

Buổi tối, cha mẹ không có nhà. Mỹ Xuyên tự ý mờ tu ấy tiến. Lam Tuyền biết được cô ngăn lại:

- Em không được làm vậy đâu Mỹ Xuyên!

Mỹ Xuyên nhăn nhó:

- Em chỉ lấy một ít để tiêu xài thôi chị hai.

Lam Tuyền cố ngăn:

- Vậy thì em nên gọi mẹ một tiếng đi. Nhất định mẹ sẽ cho em thôi mà!

Mỹ Xuyên lắc đầu, giọng bắt đầu thay đổi:

- Có gì đâu mà chị sợ. Có chuyện gì em sẽ chịu trách nhiệm mà.

Lam Tuyên cố năn nỉ:

Nhưng em làm như vậy mẹ mình sẽ buồn đấy!

- Chị hai à, em có lấy một ít thôi mà.

Móc trong túi ra còn được mấy chục ngàn, Lam Tuyên đưa cho cô rồi nói:

- Em cầm số tiền này mà xài đỡ đi. Chị có bấy nhiêu thôi.

Cầm số tiền chị đưa cho Mỹ Xuyên trề môi:

- Bấy nhiêu đây thôi à? Chị tưởng tôi là đứa con nít hay sao?

- Em chỉ ăn sáng thôi mà Mỹ Xuyên .

Nhướng mày Mỹ Xuyên cười:

- Chẳng lẽ tôi ăn một mình.

Tôi còn có bạn bè nữa mà.

Nhưng em lấy tiền nhiều như vậy, mẹ hay được sẽ có chuyện lớn.

- Không sao đâu, nếu biết được em lấy thì mẹ sẽ bỏ qua thôi!

Lam Tuyên khuyên:

- Hay em chờ mẹ về rồi hãy xin được không?

Nhăn mặt Mỹ Xuyên cắn nhằn:

- Làm vậy sao được. Đợi mẹ về thì tôi còn làm gì được nữa.

- Thế em làm gì hả?

Quay mặt đi nơi khác Mỹ Xuyên đáp lạnh lùng:

- Chuyện của tôi chị hỏi chi nhiều vậy.

- Là em, chị muốn quan tâm đến em thôi mà.

- Chị quan tâm đến tôi ư? Chi vậy hả?

Lam Tuyên ngạc nhiên:

- Mình là chị.

- Ê, chị đừng nói với tôi, mình là chị em ruột. Sao vậy em?

Mỹ Xuyên trề môi:

- Chị chỉ là con nuôi của cha mẹ mà thôi.

- Nghĩa là, tôi và chị không cùng chung huyết. Hơi lùì lại, LamTuyền nhìn em như trân trối:

- Sao em lại nói vậy hả?

- Đó là sự thật rõ ràng rồi chị nên tỉnh dậy đi, đừng nằm mơ nữa nhé!

Lam Tuyền nghe như sụp đổ hoàn toàn. Nghĩa là cả Mỹ Xuyên cũng biết chuyện này. Chỉ có cô là mù tịt thôi:

- Sao em nỡ nói với chị như vậy hả?

- Nhưng sự thật là như vậy mà. Chị nên chấp,nhận lấy ông Đức Long đi để nhờ tấm thân. Nghe tim mình đau nhói. Xem ra cả nhà ai cũng muốn mình rời khỏi căn nhà này sao?

- Nhưng chị không muốn em lấy tiền của mẹ một cách mờ ám như vậy.

Mỹ Xuyên cay đắng, giọng cô đến mai mĩa:

- Sao ha? Tiền của cha mẹt ôi, tôi xàichị tiếc gì chứ?

- Em...

Thái độ của Mỹ Xuyên thật là quá đáng.

Lam Tuyền cố kêu kéo:

- Sao em lại có thái độ ấy với chị hả? Dù sao thì chị cũng là chị của em mà.

Mỹ Xuyên lắc đầu:

- Tôi với chị không phải là chị em ruột của nhau đâu.

- Đưa hai tay ôm mặt, Lam Tuyền khóc ngất:

- Em đừng nói nữa có được không hả?

- Đẩy Lam Tuyền sang một bên, Mỹ Xuyên gất lên:

- Chị nên đứng sang một bên giờ chị không có quyền gì ở trong nhà này cả, nghe chưa!

Mỹ Xuyên ... em...

- Mỹ Xuyên ngang nhiên mở tủ lấy một sấp tiền bỏ vào túi xách khóa tủ một cách tự do. Lam Tuyền đứng trơ mắt ra mà nhìn...

Sáng ra bà Vạn Phúc kêu lên:

- Ai, ai dám mở tủ lấy tiền của tôi?

Lam Tuyền đứng ngây ra nhìn mẹ. Cô có miệng mà cũng chẳng thốt lên được lời nào.

Bà Vạn Phúc quát mắt nhìn Lam Tuyền một cách nghi ngờ:

- Sao há? Chuyện này cô sẽ trả lời sao đây.

Lam Tuyền đứng chết lặng, cô biết trả lời sao đây. Bà Vạn Phúc đay nghiến:

- Sao mà đứng nhìn tôi như vậy? Nói đi, cô cần số tiền ấy làm gì?

Lam Tuyền lắc đầu đáp:

- Dạ, con không có lấy đâu mẹ! Con không lấy.

Bà nạt ngang:

- Thôi đừng có chôi nữa. Nhà này cô không lấy thì ai vào đây chứ!

- Nếu cô nói Mỹ Xuyên thì bà không tin. Và rồi cô cũng rất khó lòng mà chịu nổi sự ganh ghét của nó.

Lắc đầu Lam Tuyền nói:

- Con thật sự không biết đâu mẹ.

- Hừ, cô không biết thật sao? Vậy thì ai sẽ vào đây biết hả?

Nắm tay cô bà Vạn Phúc lắc mạnh, bà gắt lên:

- Cô nói ..đi, cô cần số tiền ấy làm gì hả?

Lam Tuyền âm ức khóc:

- Con thật sự không có lấy đâu mẹ ạ!

- Cô im mồm đi! Đúng là nuôi ong tay áo mà.

- Cô trả ơn cho chúng tôi vậy sao?

Lam Tuyền khóc ngất lên, cô năn nỉ:

- Mẹ ơi! Con xin mẹ đừng chửi con như vậy.
- Dù con có là ai đi nữa thì con vẫn một lòng thờ kính mẹ.

Trề môi, bà Vạn Phúc khinh thường:

- Ai biết được trong đầu cô đang nghĩ gì chứ?
- Sao mẹ lại nỡ nói con như vậy? Dù sao mẹ cũng đã có công nuôi con từ nỏ đến giờ. Con không thể nào quên ơn cha mẹ được.

Nhướng mày, bà nhìn Lam Tuyền một cách thách thức:

- Vậy thì cô mau mau trả ơn cho tôi đi!

Lam Tuyền vẫn thút thít khóc, cô đau đớn vô cùng khi bà không hiểu được lòng cô:

- Con sẽ phụng dưỡng cha mẹ đến suốt đời.
- Mẹ hãy tin con đi!

Hất tay cô ra, bà nói một cách lạnh lùng:

- Hừ, ai mà biết được lòng dạ của cô thế nào chứ!

Lam Tuyền nói như than thở:

- Mẹ nuôi con từ tấm bé đến giờ, chẳng lẽ mẹ chẳng hiểu được tính của con sao?

Bà nạt ngang:

- Thôi cô im đi! Cô đừng hòng lấy nước mắt mà làm lay chuyển lòng tôi.
- Con xin mẹ hãy tin con. Mẹ muốn con làm gì con cũng nghe theo.

Bà nhìn Lam Tuyền, có phần dịu giọng hơn:

- Thật không. Có thật mẹ nói gì con cũng nghe không?
- Không ngờ câu nói của mình làm lay động lòng bà đến như vậy. Lam Tuyền gật đầu:

- Vâng ạ!

Bà cúi xuống nắm tay cô kéo đứng lên:

- Đứng lên đi con!

Lam Tuyền đứng lên. Cô khép nép lo lắng. Cô chưa kịp nói gì thì bà đã lên tiếng:

- Mẹ biết con lúc nào cũng thương cha mẹ mà.

- Ngẩng đầu lên nhìn bà Lam Tuyền hỏi trong lo lắng:

- Mẹ muốn con phải làm gì?

- Lấy chồng.

- Lấy chồng ư?

Lam Tuyền giật mình. Cô mở to mắt nhìn mẹ:

- Con.. con..

Bà hơi xuống nước, nhưng giọng vẫn còn hơi lạnh:

- Sao rồi, đi lấy chồng thôi mà? Không có vấn đề gì chứ?

Lam Tuyền hơi ngẩng đầu nhìn lên, cô âm ức đáp:

- Mẹ, con xin mẹ mà, ông ta lớn hơn tuổi của cha kia mà!

- Nhưng ông ta giàu có. Có thể cho con hạnh phúc suốt cả đời.

Lam Tuyền ôm mặt, cô lắc đầu rên rỉ:

- Con van xin mẹ, con lạy mẹ. Xin mẹ đừng ép buộc con lấy ông ấy.

- Hừ, mới nói đồ đã nuốt lời rồi sao?

Lam Tuyền năn nỉ:

Ngoài chuyện lấy ông ấy ra mẹ muốn gì con cũng không từ chối!

Bà quát mắt nặng lời:

- Cô thật là ăn nói hai lời. Làm sao tôi tin cô đây chứ?

Lam Tuyền cúi đầu, im lặng.

Bà Vạn Phúc đay nghiến:

- Uổng công nuôi cô từ bấy lâu nay. Để rồi cô ngoảnh mặt làm ngo khi tôi đang gặp khó khăn.

Ngảng đầu lên nhìn bà, Lam Tuyền lo lắng:

- Chuyện gì vậy mẹ?

Phẩy tay bà nói một cách lạnh lùng:

- Thôi hãy mặt tôi. Cô đừng có hỏi han làm gì?

Nói rồi, bà bỏ đi vào phòng mình.

Lam Tuyền ôm đầu đau khổ. Cô đâu ngờ sự việc lại xảy ra như thế này. Cô biết phải làm sao đây?

Buổi tối, Lập Thanh hẹn Lam Tuyền đi dạo.

Lam Tuyền đi lên anh mà như kẻ mất hồn. Đôi mắt ướt lệ. Thấy vậy, Lập Thanh lo lắng hỏi:

- Em không sao chứ Lam Tuyền?

Hỏi cúi đầu Lam Tuyền nói nhỏ:

- Em không sao?

- Em đừng giấu anh. Nói cho anh nghe đi!

Ngước nhìn anh, Lam Tuyền bắt ngờ hỏi:

- Nếu biết được em có một cái gì đó không tốt, anh có còn yêu em nữa không?

Thấy đêm nay cô rất lạ. Nên Lập Thanh nắm lấy tay cô anh thì thầm:

Dù ở bất cứ hoàn cảnh nào thì anh cũng vẫn yêu em mà thôi.

- Kể cả em là một cô bé nghèo, mồ côi cha mẹ cha.

- Bất cười, Lập Thanh lắc đầu:

- Em định thử anh hả cô bé.

Nghiêm mặt, Lam Tuyên lại nói:

- Nếu như đó là sự thật, thì sao hả anh.

- Thì anh van yêu em, yêu nhiều hơn thế nữa.

- Thật không!

- Anh chưa từng nói dối em bao giờ. Anh yêu là yêu con người của em, yêu tính tình hiền lành, chứ anh đâu có nghĩ đến chuyện khác.

Lam Tuyên nói giọng buồn buồn:

- Em cảm ơn anh.

- Kéo cô ngồi xuống cạnh mình, Lập Thanh thì thầm:

-Anh yêu em quá!

Anh cúi xuống hôn lên đôi má của cô.

Lam Tuyên đón nhận nụ hôn đầu đời ấy:

- Lam Tuyên,. em đừng nên buồn nữa. Có anh, anh sẽ che chở cho em.

Nhìn anh, Lam Tuyên nở nụ cười hạnh phúc:

- Em cảm ơn anh đã dành cho em một tình yêu chân thành đến như vậy.

- Nếu hiểu rồi, thì xin em đừng làm anh đau khổ nhé!

Ngả đầu lên vai anh Lam Tuyên lại nói:

- Nếu có xảy ra chuyện gì thì xin anh đừng có oán trách em nhé!

- Em nói gì vậy?

Nhưng anh hứa với em đi!

- Hứa gì?

- Không giận em!

- Ôm xiết cô vào lòng, Lập Thanh gật đầu hứa hẹn:

- Làm sao anh có thể giận em được.

Ngồi lên Lam Tuyền gật gù:

- Cám ơn anh!

Thấy cô rất lạ. Lập Thanh lo lắng nhìn cô:

- Có chuyện gì em giấu anh phải không?

Lắc đầu, Lam Tuyền chối quanh:

- Không đâu, em chỉ nói hờ vậ thôi mà.

Lam Tuyền rất sợ Lập Thanh hỏi này hỏi nọ nên cô lập tức đòi về:

- Em muốn về thôi!

Lập Thanh đành chiều theo ý cô.

Một lát sau, Lam Tuyền về đến nhà. Đã em thấy cha mẹ cãi nhau, tiếng bà Vạn Phúc lang vãng:

- Nếu nó không lấy thì ai vào đây chứ?

Ông Vạn Phúc nạt ngang:

- Vậy thì Mỹ Xuyên thì sao?

Mà lên tiếng bênh vực con:

- Nó không có ở nhà thì làm sao mà lấy chứ?

Ông Vạn Phúc nói dứt khoát:

- Tôi tin rằng Lam Tuyền không bao giờ làm chuyện ấy.

Nhìn chồng bằng ánh mắt nghi ngờ, bà đay nghiến.

- Tôi không biểu vì lẽ gì mà ông luôn bênh cho nó!

- Vì nó là con trong nhà này mà.

- Là con ư? Nó vẫn đã biết nó không phải là con của chúng ta rồi mà.

- Nó không biết do bà dựng lên mà thôi.

- Chính vì nó biết nó không phải là con ruột của chúng ta nên nó mới toan tính quơ lấy một số tiền rồi mới ra đi.

Ông quát mắt nhìn vợ. Ông không ngờ bà trở nên con người tác tộ đến như vậy:

- Bà..

Tôi nhất định phải gả nó cho Đức Long mới được:

Ông Vạn Phúc vẫn từ chối:

- Tôi nhất định không gả.

- Ông để nó ở lại làm gì?

- Tôi sẽ tìm chỗ đàn ông mà gả nó.

- Nhưng tôi đã hứa và đã lấy tiền cọc của người ta rồi.

- Chuyện ấy là chuyện của bà. Tôi nhất định không thể để bà hại nó đâu:

- Ông...

Lam Tuyên ôm mặt chạy về phòng mình. Cô khóc vì đau khổ.

Một lát sau ông Vạn Phúc gõ cửa phòng con gái:

- Cha đây Lam Tuyên!

Lam Tuyên mở cửa mặt cô ráo hoảnh:

- Cha tìm con ư?

Ông ngồi xuống cạnh con gái, ông nhìn cô thăm dò:

- Con vừa mới khóc phải không?

Quay mặt đi nơi khác Lam Tuyên lắc đầu:

- Dạ không có!

- Con đừng có giấu cha.

Lam Tuyên cảm thấy bùi ngùi. Cô thấy một chút gì đó được an ủi:

- Cha hãy nói cho con biết đi! Cha mẹ con là ai? Họ đang ở nơi đâu?

Ông Vạn Phúc lắc đầu:

- Con đừng nghe lời mẹ con nói mà?

- Nhưng thực tế con là đứa trẻ mồ côi, được cha mẹ đưa về đây nuôi dưỡng.

Nhưng cha vẫn xem con là con ruột của mình.

- Vậy là đúng rồi, con chỉ là đứa con nuôi của cha mà thôi.

Nhăn mặt nhìn con, ông Vạn Phúc như có điều gì đó rất khó nói:

- Đừng vậy mà con. Hãy cứ sống như trước đây.

Lam Tuyền cười buồn:

- Sống như trước đây được sao cha? Mẹ ép gả con cho một người đáng tuổi cha chú mình làm sao được?

- Chuyện này sẽ không xảy ra đâu?

Lam Tuyền lại năn nỉ:

- Vậy cha nên nói cho con biết, hiện giờ cha mẹ con ở đâu.

Lắc đầu ông thở dài:

- Thật ra cha cũng không biết được cha mẹ của con là ai đâu. Nhưng con có thể xem cha là cha ruột của con được rồi.

Ôm cánh tay ông Lam Tuyền lắc mạnh:

- Cha biết mà, con năn nỉ cha đó.

Ông Vạn Phúc gỡ tay Lam Tuyền ra, ông từ chối:

- Cha không biết thật mà. Lam Tuyền lại khóc, cô than thở:

- Nếu không tìm ra được cha mẹ ruột của mình con sẽ không cam tâm đâu:

Ông đứng lên:

- Thôi con ngủ đi! Cha về phòng đây.

Lam Tuyền vẫn ngồi im lặng. Cô nhất định phải tìm cho ra cha mẹ ruột của mình.

- Đêm ấy Lam Tuyền cứ trăn trở mãi, cô không tài nào ngủ được. Cô đi đến một quyết định mà chưa bao giờ cô dám nghĩ đến. Ra đi! Nhất định phải đi khỏi nơi này...

Buổi sáng, tại nơi làm việc. Diệu Nguyên vô cùng ngạc nhiên khi thấy lá đơn xin nghỉ việc của Lam Tuyên.

- Trời đất. Lại xảy ra chuyện gì nữa đây?

Tuấn Sang bước vào, nghe tiếng than phiền của Diệu Nguyên, anh liền lên tiếng:

- Lại có chuyện gì thế Diệu Nguyên?

- Hắt mặt về phía phong bì mà cô vừa lấy ra đọc cô bảo:

- Anh xem đi rồi sẽ biết!

Tuấn Sang mở ra xem, anh cũng không khỏi ngạc nhiên:

- Sao phải thế chứ?

Diệu Nguyên lắc đầu:

- Em cũng chẳng hiểu tại sao nữa. Nhưng mấy lần gần đây em thấy nỏ hơi buồn. Nhưng hỏi thì không chịu nói.

Tuấn Sang nghĩ nát óc cũng không ra.

Anh thở dài than phiền:

- Chuyện cật mấy cô lúc nào cũng bí mật làm cho người ta phải đau đầu.

Khải Minh cũng vừa đến. Thấy anh Tuấn Sang vội đứng lên:

- Anh phải đi làm đây.

Biết anh cốt tránh mặt Khải Minh, Diệu Nguyên cũng chẳng nói gì. Cô tiếp chuyện Khải Minh:

- Anh mới đến!

Khải Minh nhìn cô rồi hỏi:

- Không làm phiền em chứ.

Dĩ nhiên là không rồi. Em chỉ sợ anh bị cản nhắc thôi.

- Ai mà cần nhằn anh chứ?

Diệu Nguyên lắc đầu:

- Điều đó tùy anh hiểu thôi.

- Anh thật sự không hiểu.

Diệu Nguyên nói luôn:

- Em sợ mình lại nhận được cú điện thoại hăm dọa lắm!

- Ai chứ?

Mỹ Xuyên!

Khải Minh hỏi nhíu mày:

- Cô ấy dọa gì em hả?

Diệu Nguyên lắc đầu:

- Có nên nói với anh không?

- Có chứ!

Diệu Nguyên nhìn thẳng vào mặt Khải Minh cô nói:

- Cô ấy cấm em không được gặp anh.

Khải Minh nhăn nhó:

- Tại sao?

- Đáng lí ra em hỏi anh mới đúng.

Khải Minh thở dài:

- Cô ấy lấy tư cách gì mà nói với em như thế?

- Có lẽ cô ấy yêu anh đó?

Khải Minh gật đầu, anh nói để Diệu Nguyên an toàn:

- Dù vậy, nhưng còn anh thì xem cô ấy như một đứa em.

Diệu Nguyên cất giọng hỏi:

- Vì sao anh còn cho cô ấy mượn tiền.

- Vì Lam Tuyền mà thôi!

Diệu Nguyên ngân ra:

- À, vậy là em biết rồi! Chúc mừng anh!

Khải Minh ngạc nhiên:

- Sao lại chúc mừng anh hả Diệu Nguyên.

Vẫn không một chút thay đổi gì trên khuôn mặt cô nhưong mắt nói với anh:

- Em chỉ sợ anh vướng vào cô ta rồi sẽ mở không ra.

Khải Minh gật gù:

- Anh biết phải dừng lại kịp lúc mà em.

Diệu Nguyên nhìn anh, cô nhắc lại:

- Anh tìm em có chuyện gì không?

- Anh nghe nói Lam Tuyền đã nghỉ làm ở đây phải không hả?

- Đúng vậy.

- Tại sao?

- Cô ấy không nói với em.

Khải Minh lo lắng:

- Chẳng hiểu đã xảy ra chuyện gì với cô ấy nữa.

Diệu Nguyên nảy ra ý định:

- Em gọi điện cho nó thử xem, được không anh?

Một ý kiến hay, Khải Minh đồng ý ngay.

- Em nói cũng phải. Diệu Nguyên nhấn máy. Nhưng được trả lời là điện thoại đang tam khóa. Diệu Nguyên cần nhớ:

- Nhỏ ấy đi khóa máy rồi anh ạ!

Khải Minh nói với Diệu Nguyên:

- Em có thích đi với anh một chút được không?

Diệu Nguyên gật đầu mà không hỏi lí do:

- Vâng! Anh chờ em một chút.

Diệu Nguyên nói gì đó với cô bạn ngồi đối diện rồi bước theo chân Khải Minh đi ra khỏi công ty.

Chờ cô một lát, Khải Minh cho xe tập vào quán nước.

Mình uống nước nghe em. Ngồi sau lưng anh Diệu Nguyên im lặng. Dường như cô đang suy nghĩ điều gì đó lung lăm.

- Em nghĩ gì vậy Diệu Nguyên?

- Em thương Lam Tuyền quá!

- Cô ấy có chuyện à?

- Vâng!

Khải Minh đưa ra ý kiến:

- Uống nước xong, anh đưa em đến nhà cô ấy xem sao?

Diệu Nguyên gật đầu đồng ý ngay. Cô giục anh:

- Vậy thì uống nước nhanh đi anh.

- Em sốt ruột đến như vậy sao?

Diệu Nguyên gật gù:

- Em muốn gặp nó ngay thôi. Để hiểu xem là chuyện gì mà khiến nó phải đi đến quyết định nghĩ làm đến như vậy.

Một lát sau, hai người cũng đã đến nhà Lam Tuyền, người đón hai người là Mỹ Xuyên, thấy anh Mỹ Xuyên mừng lắm. Cô dòn dập hỏi:

- Anh đến rồi hả, mời anh vào nhà.

Thấy cô không đá động gì đến Diệu Nguyên, Khải Minh nhắc khéo cô:

- Anh đến đây hai người đó.

Mỹ Xuyên có tình liếc xéo, Diệu Nguyên:

- Vậy hả, mời vào nhà luôn.

Diệu Nguyên lên tiếng.

- Chúng tôi đến đây là để tìm Lam Tuyền!
- Không thềm ngó cô, Mỹ Xuyên quay qua hỏi Khải Minh.
- Anh uống nước nhé!

Khải Minh nhìn vào trong như tìm kiếm:

- Cho anh gặp Lam Tuyền một chút. Tụi mình đang có chuyện cần trao đổi.

Mỹ Xuyên cao giọng:

- Vậy hả? Nhưng rất tiếc là chị tôi không có nhà.

Diệu Nguyên sốt ruột hỏi:

- Lam Tuyền đi đâu cô có hết không?

Liếc ngang cô một cái, Mỹ Xuyên trả lời một cách kiêu cách:

- Tại sao tôi phải nói với cô là chị tôi ở đâu Diệu Nguyên cố dần lòng:
- Chúng tôi đang rất cần gặp Lam Tuyền. Mỹ Xuyên sùng sộ:
- Nhưng tôi không nói, rồi có làm gì tôi.
- Đưa mắt ngó anh để tìm biện pháp gì đó, Diệu Nguyên nói:
- Tính sao đây anh?

Hai người nhìn nhau bằng ánh mắt thân thiện khiến cho Mỹ Xuyên càng thêm tức tối:

- Hai người tìm chị tôi, nói là có việc quan trọng ư?

Khải Minh nhỏ nhẹ:

- Đúng vậy. Nên anh cần gặp chị của em gấp.

Mỹ Xuyên nói một cách thân nhiên:

Sáng nay chị ấy đã đến công ty rồi.

Nuốt cơn giận vào lòng Diệu Nguyên gật gù:

- Đúng là sáng nay nó có đến công ty.

Nhưng mà chỉ để nộp đơn xin thôi việc.

Mỹ Xuyên vẫn nhìn hai người một cách thờ ơ:

- Vậy hả?

Khải Minh nhìn Mỹ Xuyên như cầu khẩn van xin:

- Vì vậy tụi anh cần gặp Lam Tuyền. Tụi anh nghe thân tình gần gũi góm nhi.

Nghe máu gan tị dâng lên trong lòng Mỹ Xuyên gắt lên.

- Các người hãy đi ra ngoài mà tìm kiếm, chị ấy không có ở nhà đâu.

Khải Minh vẫn từ tốn:

- Em đừng vậy nữa mà Mỹ Xuyên. Tụi anh có nhã ý tốt cho Lam Tuyền mà thôi.

Ném cái nhìn thật sâu sắc vào Diệu Nguyên, Mỹ Xuyên hần hộc.

- Đó chỉ là cái cớ mà thôi!

- Em nói gì vậy Mỹ Xuyên.

Mỹ Xuyên gắt lên:

- Anh đừng có nói nữa. Anh đã hứa gì với em rồi chứ?

Thấy cô xúc động mạnh, nên Khải Minh dỗ dành:

- Em đừng có hiểu lầm như vậy. Anh với Diệu Nguyên chỉ đi tìm Lam Tuyền mà thôi.

Thấy nói chuyện với cô ta cũng chẳng ích lợi gì nên Diệu Nguyên nắm tay anh kéo đi:

- Mình về thôi anh. Em sợ lắm rồi.

Khải Minh đi theo sự lôi kéo Diệu Nguyên.

Ra đến ngoài đường Diệu Nguyên thở phào nhẹ nhõm:

- Ôi! Người gì đâu dữ còn hơn bà chằn.

Khải Minh không hề để tâm đến chuyện ấy.

Anh chép miệng:

- Chẳng biết Lam Tuyên đi đâu nữa.

- Em nghĩ Lam Tuyên đang ở trên lầu. Nhỏ ấy cố tình không cho tụi mình gặp mà thôi.

- Nói như vậy xem ra mình cũng phải chào thua thôi.

Khải Minh lấy điện thoại ra, anh gọi cho Lam Tuyên :

- Số máy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được. Gọi lại sau.

Khải Minh tắt máy, anh thật sự lo lắng:

- Cô ấy đi đâu chứ?

- Nó cố tình không cho mình gặp nhau rồi.

Diệu Nguyên trở về công ty: Nhưng vẫn không có tin của Lam Tuyên.

Việc Lam Tuyên xin nghỉ việc đã loan ra khắp công ty. Đám công nhân bàn tán xôn xao...

Tuấn Sang gặp Diệu Nguyên, anh hỏi ngay:

- Em với Khải Minh đi đâu mà bỏ việc ở đây vậy?

Diệu Nguyên đáp qua loa:

- Chúng tôi đi ăn thôi mà.

- Đi ăn ngay trong giờ làm việc vậy sao?

- Đang bực mình, Diệu Nguyên nói sẵn:

- Nếu muốn anh cứ trừ tiền lương tôi hôm nay cũng được.

Tuấn Sang lắc đầu:

- Sao em lại nổi nóng với anh như vậy. Anh đâu có làm gì để em phải giận.

Diệu Nguyên không thèm nói với anh nữa, mà cô bỏ vào bàn làm việc.